

VI

Закопавшись в книжки в своєму кабінеті, працюючи для професорської кафедри, Дашкович давно не був у свого батька, в своїй рідній Черкащині. Жінка, діти, книжки — все те не пускало його, не давало йому вирватись на село. Тепер йому дуже схотілось поїхати на село, подивитись на життя свого народу оком вченого чоловіка, прислухатись до його мови, до пісні. Настали вакації, і він поїхав на село до батька, в свої рідні Сегединці.

Того року петрівка була дощова. Люде спізнались косить сіно, дожидаючи сухої години. Черкаські степи зеленіли, як море. Дашкович виїхав на степ, і його обвіяло свіже степове повітря. Після тісного кабінету, після пахощів од цвілі на старих книжках, поточених шашлями, після міської душної куряви степи здалися йому земним раєм. Повітря було таке чисте й легке, що, здається, груди не втягали його, а само воно лилося в груди. Здавалось, ніби саме живоття напувало тіло, як вода напуває губку, проймало всього чоловіка до самої душі. Дорога стлалась по зеленому степу широким килимом між двома окопами, на котрих росло високе бадилля петрових батогів, обсіпаних синіми зірками, молочаю, сизих миколайків, круглоголових будяків. Широколистий подорожник й оксамитовий шпориш наче силкувались вкрити всю дорогу, хотіли одвоювати її од важких коліс сільських возів. Уся зелена степова скатерть, скільки можна було скинути оком, була ніби заткана квітками: червоними купами смілки, синіми дзвониками, жовтими степовими тюльпанами, фіолетовим соном й чебчиком. В траві ворушилась і тріщала сила коників і всяких кузок. Над степом в синьому небі вились та щебетали пташки. Край дороги бігали проворні ховрашки і, побачивши людей, втікали в нори й сміливо виглядали звідтіля, піднявши вушка вгору. Ввесь зелений степ і синє кругле небо заливало проміння гарячого золотого сонця. Прозорий воздух розширяв небокруг далеко-далеко на всі боки, скільки можна було скинути оком.

Давно бачив Дашкович свій рідний степ. Йому здалось, що він побачив його вперше. Він не міг одірвати очей од трави, од неба, встав з воза й пішов пішки. Самі ноги несли його все далі й далі. Він звернув з дороги на траву і, забувши свою філософію, почав рвати квітки. Побачивши себе на самоті, серед такого простору, Дашкович почав філософствувати, але через хвилину нічого вже не знайшов в своїй голові. Він знов силкувався думати і знов почув, що думка вислизнула з його голови. Він тільки знав, що бачить зелений степ, синє небо, шлях, птиці у небі, чує сотню голосів навкруги. І знов силкувався він перемогти себе, а думки все-таки не йшли на ум. Йому хотілось тільки дивитись й милуватись красою розкішної степової природи.

Далеко-далеко на південь засиніли смугою гори, вкриті лісом. Та смужка здавалась на краї неба сизою хмарою, котра ледве-ледве висовувалась скраю над степом. Там, у тих горах, стояло велике село Сегединці.

Дашкович наближався до тієї синьої смуги. Гори виступали з туману. Вже можна було бачити яри й долини між горами; було видко ліси, села, розкидані на шпильях і попід горами. Хрести на церквах і вікна блищали в тумані проти сонця, як алмази з-під тонкої матерії. Ліси виступали ясніше. Темні й невисокі гори здавались вищими серед

гладенького рівного степу, роблячи чудовий контраст з зеленою широкою скатертю. Здавалось, ніби якийсь величезний звір лежав на степу, підняв спину й настовбурчив на спині темну сизу щетину. Вже сонце скотилось до заходу, вже степова трава лисніла червоним одлиском. Дашкович наблизився до тих гір. Степ кінчався. Балагула ледве примітно підіймалась на пригорки, то знов спускалась в неглибокі долини. Вже на горах можна було бачить дуже виразно й ліси, й села, й церкви на горбах. Звідтіль потяг вітрець, свіжіший й мокріший од степового. Можна було навіть лицем почути, що десь недалечко є вода, ліс, дерево, тінь; є долини, яри з ставками й садками.

— Поганяй лишень швидше! — сказав Дашкович погоничеві.

— Нащо вам швидше? Доїдемо ще сьогодні до Сегединець, — обізвався жидок, не обертаючись до Дашковича, і хвисьнув батоном по конях, сухих, як тріски. Коні підтюпцем побігли з пригорка на долину, а з долини знов на пригорок. Гори з лісами й селами то виринали, то знов ховались за пригорни, і часом з-за горба було тільки видно верхи та хрести церкви ближчого села. Перед очима разом розгорнулось село під горою, над великим ставом. Коні збігли дуже прудко на греблю, і балагула засіла в грязь по самісінькі маточини. Жидок затріпав руками й віжками, закричав, засвистав. Коники розтягли свої сухі ребра, мов хорти, й винесли балагулу з багна, наче на руках.

З ставка повіяло холодком. Коні побігли попід густими садками. Незабаром балагула знов піднялася на вищу гору й сховалась в густий старий ліс. Який знайомий був той ліс Дашковичеві! Дорога йшла по самій спині довгої гори, а по обидва боки лежали глибокі долини. Ліс застеляв гору й долини гіллястими дубами та грабами. Понад шляхом росла ліщина, де так часто Дашкович малим хлопцем любив рвать горіхи. Ще вище виїхала балагула на гору, і з тієї гори стало видно всі Сегединці, що розсипались на двох шпильях і на долині понад двома великими ставками. Дашкович почував, що в його немолодому серці заворушилась радість школяра, котрий вертається з школи до рідного дому. Те почуття обвіяло його ніби пахощами ранньої весни, пахощами білого цвіту вишень, черешень, рясту та молодой першої травиці.

Довго котилася балагула з гори й збігла на широку греблю. В кінці греблі під вербами стояв знайомий млин, зчорнілий од негоди. Колеса й тепер крутились так само, як і за часу Дашковичевих молодих літ, навіть так само на чорних колесах блищало кілька нових білих лопатнів, неначе латок. На високому шпилі, на чолопочку, проти самої греблі біліла церква з п'ятьма банями. Один став, великий, аж на дві верстві, огортав той шпиль сливе навкруги, а другий, ще більший, по другий бік, розливався круглим озером серед чималих зелених гір. Коло самого ставу, край левади, на горбочку стояла друга церква з однією банею й високою дзвіницею. Коні повернули вулицею до тієї церкви й заїхали у двір священика. Старий сивий священик вийшов на ганок і спершу не впізнав свого сина.

— Чи це ти, Василю? — спитав старий батько, зблизька придивляючись до сина, й трохи не доторкнувся до його лица.

— Добривечір вам, тату! Це я! Чи я так постарівся, що ви мене не впізнали? — питав Дашкович, цілуючи батька в руку, а потім цілуючись з ним у губи. Батько тричі поблагословив свого сина та все придивлявся до його.

— Чого ти, сину, став такий блідий та худий? Й очі тобі якось позатягало. Чи тобі яка недогода, чи недостача її чому? Чи, мабуть, тобі та наука позатягала очі?

— Старість приходить, тату! Така вже людська доля.

Син придивлявся до батька, котрий вже стояв однією ногою в могилі. Очі його дивились якось дуже спокійно, байдужно, а лице вже померхло й ніби припало землею між глибокими зморшками; його голова й борода були білі, неначе вишневий цвіт.

Вони увійшли в хату. Покої були дуже старі: в їх тхнуло трухлятиною. Син побачив, що в покоях нічого не змінилось од часу його дитячих літ. Світлиця з сволоками, з образами була така сама, як і кілька десятків год передніше. В кімнаті стояла та сама зелена велика скриня, скляна шафа; була та сама довга лежанка, груба з зелених кахоль, те саме ліжко. Огляdivши хату й сіни, Дашкович потім вийшов у садок. Тут природа панувала всею своєю силою. Де колись Дашкович поробив своїми руками квітники, де він колись сів астри й левкої, там тепер росли калачики та лопух. Чорнобиль доріс вже до самої хати й заглядав у вікна. Яблуні й черешні росли й посихали, пускали молодняки, як хотіли, між густими бур'янами. Дереза набігла, як татарська орда, аж до середини садка. Все заростало, як заростало й помирало саме людське живоття в господі.

Дашкович пішов подивитись на хазяйство старого батька. І там він побачив, що все осіло, все руйнувалось. Клуня була обдерта. На купах соломи й мерви, де колись стояли великі скирти й ожереди, вже росла кропива. Дашкович бачив, що природа була вже наготові поглинути самий слід того кубла, звідкіль він вилинув на світ. Для неї ще треба було ступити кілька ступенів, і він не впізнав би й сліду рідної оселі. Йому стало важко й сумно на душі.

Син побалакав з батьком і побачив, що старому вже байдуже про цей світ. Розмова навіть втомила стару людину.

Надвечір Дашкович пішов знайомою вулицею подивитись на село. Там ворушилось життя не глибоке й не широке, але живе, живе, робоче життя села в гарячий літній час! Женці весело вертались з поля; дівчата йшли цілою юрбою і співали свіжими голосами пісню. За ними йшли парубки й зачіпали їх жартами. Сміх і жарти, веселі слова й смутні пісні лилися течією, неначе люде не працювали, а десь гуляли цілий день. Десь недалеко жінки змагались та лаялись через город, стоячи за тинами. Косарі затагли пісню так голосно, що аж луна пішла понад ставом. От і череда пустилась з поля до села й заглушила пісні, й сміх, і жарти, навіть дзвінку, як дзвони на дзвіниці, жіночу лайку. Село закричало, заклекотіло тисячею усяких голосів, зашуміло, як ліс на великому вітрі.

Дашковича вразило таке кипуче, ворушке життя українського села. Після города, після кабінету, після філософії все те здалось йому таким новим, таким оригінальним, таким живучим, що він сам собі здавався мерцем серед тисячі пульсів сільського життя. Йому прийшла на думку велика вулиця в великому місті, де кипить, хоч вище й інше, але так само кипить життя.

Дашкович ішов серед улиці, задумавшись; коли це одразу в ту вулицю наче посипалась череда! Попереду бігли, хапаючись, свині, потім — вівці, а потім поважно

йшли круторогі воли й корови. Череди бігла просто на його і не думала звертати філософові. Він оступився під тин, але важкі рогаті животини, не звикші поважати вчених людей, йшли просто на його. Улиця була вузька, і Дашкович мусив вилізти на тин і зовсім не по-філософському стрибнути у садок. Висока кропива достала до вух і пожалила йому лице. Він через тин дивився на вулицю, де дівчата й молодіці займали додому товар і вівці, тягаючи за шії неслухняних овечок до дворів. Густа курява полягла на садок, і його здавило в грудях. Дашкович хотів перелізти через перелаз у другий садок, а тут напала на його зла собака, які бувають на селах. Собака скакала на перелаз і досягала до його поли. Філософ сидів на перелазі, поки прибіг чоловік з ломакою та прогнав собаку.

Через садок, через невеличку пасіку Дашкович перейшов на левади, що простягались до самого ставка. Чудове зелене бадилля на городах брало в себе очі, аж лисніло під косим червоним промінням сонця. Дашкович пішов через левади на довгу косу, що клином вганялась далеко в ставок. Уся коса була вкрита садками, а понад водою — густими вербами. Під тими вербами не було очерету ні комишу. Вода була чиста. Піскувате дно світилось і жовтіло. Те місце було дуже добре для купання. Дівчата з відрами бігли в берег по воду і співали пісень, перебігаючи Дашковичеві дорогу.

— Добровечір, дівчино! Що ти несеш? — спитав Дашкович, жартуючи, в однієї чорнявої дівчини.

— Доброго здоров'я! — тихо обізвалась дівчина, і її лице так і спахнуло соромливим полум'ям. Вона пішла далі й слова не промовила.

— А ти, дівчино, що несеш? — спитав він у другої, ще кращої дівчини з довгою чорною косою й карими очима; вона йшла з відрами на коромислі.

— А хіба не бачите! Моркву! — сказала сміливо дівчина і неначе срібло посипалось й задзвеніло об кришталь, так задзвенів її чудовий голос.

— А де ж ти набрала тієї моркви?

— В криниці нарвала! — сказала дівчина й засміялась так, неначе соловейко защебетав. Вона одступила, може, на два ступені й почала веселої пісні таким голосом, якого мають перворядні оперні артистки. Дашкович став і слухав та слухав, доки дівчина не зайшла за верби, а її голос все лився та дзвенів, аж одляски йшли по садках. Його потягло слідком за тим голосом: така була в йому чаруюча сила, така була чудова та пісня! Він пішов попід вишнями, поза вербами і побачив, як через рідкі гілки вишняка зачорніла розкішна коса, зачервоніло добре намисто на шії. Дашкович впізнав чорнобриву сміливу дівчину. Вона замовкла, стояла з відрами й тихо розмовляла з парубком. Парубок був молодий і гарний. Дашкович бачив тільки його чорні рівні брови, що дуже виразно чорніли на лиці серед зеленого листя. Дівчина стояла й голову схилила, а правою рукою все нащось перебирала на шії разки намиста. Її щоки ніби палали вогнем, і вона все спускала очі додолу. Вечірнє сонце обливало тихим світлом молоду щасливу пару, що балакала про кохання. Лице в дівчини червоніло проти сонця, як півонія, а парубок все щось говорив тихим голосом та не зводив очей з її лица. Прив'яле серце в Дашковича якось радісно заворушилось; він

милувався тією парою, тими пахощами сільського кохання, що нагадували йому пахощі зеленого степу й степових квіток. Він легко зітхнув і пішов до ставка, перескочивши через перелаз. На самому кінці коси, що ніби плавала на ставу з хатами й садочками, він скупався. Погожа вода була чиста й здорова. В воді на дні білів пісочок. Над його головою висіло зелене гілля верб і кидало тінь на воду. Свіжий і веселий, набравшись житності й свіжості з самого джерла й глибини натури, Дашкович вертався назад, а перед його очима все манячила щаслива рум'яна дівчина й чорнобривий парубок.

От іде він проз одну хату. Коли чує він, аж в тій хаті щось дуже кричить. То був крик жіночий. Молодиця кричала так страшно, наче її катували. Дашкович дуже злякався. Його взяв жаль, і він увійшов у ту хату.

Серед хати стояв здоровий, таки знайомий йому чоловік, Остап Дубовій, і бив налигачем свою жінку. Жінка верещала, кляла його й тільки шулилась у кутку та оборонялась голими руками. На руках було видко сині й червоні попруги од вірьовки, її очіпок валявся на землі, коса розсипалась по плечах. Вона гвалтувала не своїм голосом, а чоловік бив її, по чому тільки влучав. Вона лаялась і штапувала поганими словами. Чималі діти юрбою збилися в другому кутку аж на полу, вищали й голосили. Чоловік, як звір, махнув налигачем по дітях, тупнув на їх обома ногами й кляв, щоб їх живцем земля поглинула. Жінка кинулась боронить дітей, вхопила чоловіка ззаду за чуприну обома руками.

Дашкович почав вговорювать Дубовія, а розлютований чоловік почав його лаять: «Не микайся, пане, не в своє діло! А то я й тобі дам такої ж прочуханки! Я не подивлюсь тобі в зуби!» І професор побачив, що лучче швиденько втекти з хати. Вийшовши надвір, він бачив, як жінка й діти, вигадавши собі час, прожогом кинулись з хати й поховались по бур'янах, як курчата ховаються од шуліки.

Вже Дашкович минув Дубовійову хату, перейшов через два садки, через дві левади, а та страшна картина не сходила з його думки. Йому так схотілося ще раз подивитися на щасливу пару, що стояла під вербою, намилуватися щастям кохання молодої дівчини і хоч трохи зігнать з душі смуток.

Тільки що він став під тією самою вербою і вглядив ту саму дівчину з парубком, коли дивиться, аж там стоїть якийсь ще другий парубок та все поглядає на молоду дівчину й молодого хлопця. Той парубок все крутив свій довгий вус та все дивився злими блискучими очима на дівчину. Його синя спідня губа одвисла й трусилась, а лице було смутне й зле. А молода дівчина все перебирала разки намиста, все спускала очі додолу та стиха промовляла до чорнявого хлопця; чорнявий хлопець поклав на її плече руку й не зводив очей з її червоного лиця. Дашкович побачив, що він тут зовсім зайвий, втямив, до чого воно йдеться, та швиденько почимчикував через садки й огороди до села.

Недалечко од батьківської оселі його перестрів знайомий сусід Топилка. Дашкович впізнав його.

— Чи впізнаєте мене, Топилко? — спитав він у чоловіка. Топилка довго придивлявся, а потім крикнув: «Чи вже ж це ви, Василю?»

— Як бачите, я!

— Які ж ви стали худі та бліді! — промовив Топилка од щирого серця.

— Може, вам погано жить у Києві, то переходьте до нас священиком на панотцеве місце, — сказав Топилка згодом.

— І вже годі, Топилко!

Топилка попросив Дашковича зайти до його в хату, і він зайшов. Топилчиха й собі дуже здивувалась, що він став такий худий та блідий. Чоловік був дуже радий, зараз поставив на стіл пляшку горілки; жінка кинулась до комори, принесла щільник липового меду, достала хліба й солі, накришила сала, покряяла цілий хліб, поставила на стіл сметану. І Топилка, й Топилчиха вештались по хаті, ставили на стіл, що тільки можна було знайти в їх небагатій господі.

Жінка метнулась до печі і невважаючи на те, що втомилась на полі, хотіла розпалювать соломую й смажити смаженю. Топилка налив чарку горілки, випив сам і почав частувать Дашковича.

— Та випийте-бо хоч чарочку! Випивайте-бо всю до дна! Та закусіть, будьте ласкаві! Оце, господи! Нема чим вас і приймать, і вітати. Ми вже оце й повечеряли.

— Не турбуйтеся! Бога бійтесь! Що це ви! — заспокоював Дашкович добрих людей і мусив сам вирвать вогонь з рук в Топилчихи, котра хотіла вже підпалювать в печі соломую й тріски.

— Та випийте-бо ще хоч чарочку! Оце, боже мій! Коли б пак було знаття, що такого гостя матимемо! — знов бідкався Топилка, — А ми ж вас знаємо змалечку! А ми ж малими колись гуляли з вами і в хрещика, і в жельмана, і веснянок співали. Та ти б таки, жінко, зачавила курча! Де ж пак, не бачили вас стільки год! — так згадував Топилка давню давнину та все припрохував.

Топилчиха принесла сиру й масла, поставила солоних огірків та все бідкалась, що нема чим приймать гостя.

Дашкович почав розказувать про Дубовія, як він недавно катував жінку й дітей, і спитав:

— Скажіть мені, за що Дубовій так катує свою нещасну жінку?

— О! Хіба ж ви не пам'ятаєте? Та вони так б'ються од того часу, як побрались. І він закатований та упертий, і вона така сама. І він хоче верховодить в господі, і вона хоче верховодить, ніколи не змовчить йому, та й войдуються цілий вік. Чи ви пак знаєте, що в неї кістки, мабуть, нема цілої! Вона вже раз кидала його, але швидко вернулась і тепер оце нахвалялась, що знов покине, — промовив Топилка.

— І, господи, скільки раз вона переховувалась по чужих хатах, по клунях, поки в йому було не прохолоне той пекельний вогонь! — промовила Топилчиха, зітхнувши.

Ще вони всі троє сиділи за столом і розмовляли, як у сінешні двері ввійшла дівчина з відрами і почала виливать воду в діжку. Дашкович зараз впізнав ту гарну співучу дівчину, що стояла недавно з хлопцем під вербами.

— А бач, дівчино, я тебе й випередив, хоч я й старіший за тебе! — промовив Дашкович.

Дівчина почервоніла, як маківка, затулилась рукавом і не знала, де дітись.

— Це наша дочка Настя! Чого це ти так опізнилась? — промовила Топилчиха.

— Оце! Побалакала трохи з дівчатами. Хіба не можна постоять та поговорити! — сміливо промовила Настя і скоса, й гарно, й лукаво зиркнула очима на Дашковича.

Її чудовий голос так і задзвенів по всій хаті, а вид так і пашів червоним соромливим вогнем, хоч у хаті було вже не дуже видко. Вона прожогом вискочила у двір і заспівала веселої пісні.

— Як виросла ваша дочка! Я б зроду-звіку не впізнав її! — сказав Дашкович, пригадуючи, яка була Настя мізерна, та заниділа, та миршава, як була маленькою дівчинкою.

Вже сутеніло надворі, як Дашкович вертався до батька. Топилка з жінкою випровадили його за ворота та все дуже дякували, що він не погордував ними, простими людьми, й не забув давніх своїх сусід. Дашкович не міг надивуватись, які були добрі, ласкаві ті прості люде, котрі з дорогою душею були раді вітати свого гостя.

Дашкович увійшов у батьківський двір і побачив довгий рядок косарів, що вечеряли під хатою й весело балакали то про се, то про те. Старий батько сидів у ганку і перемовлявся словами з косарями, дожидаючи сина. Швидко потім наймичка винесла на ганок столик і подала вечерю. Вечір був такий теплий та тихий, що їм обом не хотілось йти в покої вечерять. Косарі все балакали та їли похапцем з таким смаком, якого Дашкович давно не зазнав. Повечерявши, косарі перехрестились до церкви, подякували за вечерю, позабирали коси й пішли гуртом з двора.

Дашкович довго ще сидів на ганку, вже як старий втомлений батько пішов спочивати. Вже поночіло. Над Сегединцями постлалася ніч, темна, тиха й зоряна. На селі вже затих гомін і шум, тільки дівчата й хлопці не втихали навіть після важкої польової роботи та все співали на вулиці. Скрізь на селі співало разом кілька вулиць. Парубочі голоси обзивались піснею десь далеко за ставком та все наближались до того місця, звідкіль лилися свіжі дівочькі голоси десь під вербами. За голосом кожного парубка можна було вухом вислідкувати, кудюю прямувала смілива парубоча нога, де була чия мила, на яким кутку обзивалась вона піснею. Хори вулиць змішувались, перепинялись, часом зливались до купи в один тон, часом різнили в дисонанс. Співуче українське село співало до півночі, і до півночі під зорями сидів Дашкович на ганку та все думав свою думу. Його причарувало сільське життя, не глибоке, але співуче й живуче; його причарувала рідна мова, рідна пісня, чисте повітря рідного краю, й сине небо, і погожа вода, і тиха зоряна ніч.

Вже Дашкович встав і хотів йти спати, як коло самісінького двора дівчина заспівала пісню. Дашкович зараз впізнав той голос: то співала Настя Топилківна. Голос був такий чудовий, що його одразу можна було впізнати, хто його раз чув. Пісня весела, з щасливого серця, дзвеніла тихої ночі неначе під самим його вухом. Настя верталась з вулиці додому і, певно, була щаслива, що постояла, й наговорила, і намиливалась з милим. Голос замовк коло самого Топилчиного двора, і Дашкович пішов у хату.

На другий день старий батько просив сина вивезти косарям обід.

Дашкович поїхав на луки в ранні обіди. Косарі косили толокою; вони стояли дуже довгими рядками. На луках під гарячим сонцем дуже пахло свіжою травою й польовими квітками. Невважаючи на спеку й духоту, косарі співали косарських пісень;

їх голоси змішувались з пташиним щебетанням, з тріщанням трав'яних коників. Гаряче повітря аж кипіло хвилями всякої гармонії. Наймит розпалив багаття, повісив на тагани казанок і почав варить куліш. Сонце стало серед неба, і косарі зійшлись полуднувать, посідавши кругом мисок. Дашкович сів поруч з косарями до кулішу. Затовчений свіжим салом з зеленою цибулею й кропом, куліш той здався філософові смачнішим од усякої страви. Між косарями так і пересипались жарти, приказки. І пісні, і приказки, й прислів'я — все те вразило Дашковича надзвичайним багатством поезії, жарту, юмору, практичного розуму. Він вийняв книжечку й позаписував пісні й приказки.

Надвечори наймити взяли волок і пішли до ставка ловить рибу. Дашкович пішов з ними й носив відро. Наймити забрели попід берегом і витягли повний волок баговиння, карасів, линів, раків та жаб. Підводне царство, обплутане нитками, кидалось, ворушилось, лазило на зеленому березі. Сам Дашкович, забувши свою філософію, обіруч вибирав раки й рибу з жабурина та куширу. Риба тріпалась, підскакувала на траві; раки плазували й ляскали шийками; жаби тікали з усієї сили до води, раді, що не звернули на себе людської уваги. На березі запахло риб'ячою сирістю, баговинням. Дашкович так розходився, що підняв палець угору, подумав, потім роздягся й сам поліз у воду ловить рибу волоком. Швидко вони знов витягли волок, повний дрібної плітки.

— А зайдім іще волоком на ваше щастя, пане! — промовив наймит.

— Про мене, й зайдім! — сказав Дашкович. Вони закинули волок і витягли черепаху, котра з переляку підгорнула під черепки лапи й голову і лежала, наче мертва. Всі засміялись з такого Дашковичевого талану.

— А закиньмо ще на щастя вашої панії! — сказав знов наймит, охочий до жартів.

— То й закиньмо! Тільки не ловімо знов черепахи, — сказав Дашкович і швиденько поліз у воду.

Щастя професорші було, знать, не велике, бо на той раз вони витягли дуже багацько раків та жаб і не впіймали ані однісінької рибини.

Небагато вони заходили волоком, а вже риби було повне відро. Раків було так багацько, що не було куди їх брать. Надвечір косарі почали підвечіркувать, а Дашкович все записував пісні, що розказували йому чоловіки. Вже луки почервоніли під промінням заходу, скошена трава ще дужче запахла. Тихий західний зітер обливав лице неначе літеплом, лащився до лица, поки зовсім не вмер, як червоне сонце сіло за лісом. Дашкович вертався до села й почував, що його груди багато легше дихали пахучим свіжим повітрям рідного села, ніж в місті.

Настала неділя. Дашкович був у церкві, старій, дерев'яній та темній. Після обіду йому було невесело сидіть дома, і він пішов по селі.

На великому вигоні стояла корчма, а коло неї була велика купа людей. Там грали музики. Професорові забажалося зайти подивитись, як тішиться простий народ. В корчмі сиділи чоловіки й молодіці й пили горілочку; вони всі говорили разом та так голосно, що од того клекоту не було чуть ні одного слова. Розмова клекотіла, як окріп в казані. Під корчмою танцювали хлопці й дівчата. Дашкович знехотя задивився на танці селян.

Між дівчатами він зараз примітив Настю Топилківну. Вона пішла у танець з тим молодим хлопцем, з котрим Дашкович бачив її під вербами. Дашкович ненароком був свідком їх женихання й знав про їх кохання; він дивився й милувався молодою гарною парою. Настя виробляла дрібушки, спустивши очі додолу. Рум'яна й щаслива, вона вся дихала щастям. Добре намисто легенько бряжчало на її шиї. Коли це з гурту кинувся до неї один парубок, вхопив за разки намиста і рвонув з усієї сили. Намисто так і пороснуло на землю! Всі перестали танцювати; музики перестали грати. Настя залилась слізьми, а вся громада загомонила. Дашкович впізнав того негарного парубка, що, закравшись, підглядав з-за верби крадькома, як Настя стояла з милим. Дашковичеві стало шкода бідної дівчини.

Всі дівчата кинулись збирати розсипані намистини, а обидва парубки вхопили один другого за барки й почали лаяться, а потім битись. Волосся з голів летіло, наче пір'я; з порозбиваних носів потекла кров на білі сорочки. Вони подерли на собі сорочки, бились навкулачки, потім міцно зчепились і почали кидати один одного на землю. Потім один надушив другого, сів на грудях, набрав порошу з дороги в жменю й почав забивати порохом рот, ніс, очі. Другі парубки кинулись розборонять і насилу їх розвели. На обох було страшно дивиться, такі вони були покривавлені й обшарпані! Настю ледве повели додому. Вона за слізьми й світу не бачила. Дашкович сам трохи не заплакав, так йому було важко дивиться на ту страшну картину. Вертаючись додому, Дашкович зострівся з Топилчихою.

— А що, Топилчихо, правда, недобре мати гарних дочок? — промовив Дашкович. — От і правда, як співають: «На городі квітки в'ються, а за мене хлопці б'ються».

— А що ж тут винна дочка, що якийсь пройдисвіт порвав намисто?

— Ви б хутчій видавали її заміж, а то ще не один хлопець обскубоче чуба другому.

— Ото й я так казала своєму старому. Та, мабуть, таки доведеться в жнива весілля справляти. Але чого це ви такі худі та бліді? Йй же богу, аж страшно на вас глянуть, так позатягало вам очі, так ви помарніли. От умивайтесь та обливайтесь до схід сонця непочатою водою та втирайтесь сорочкою, тільки, борони боже, не пазухою, а спиною! Побачите, як усе пропаде й піде на очерета, та на болота, та на недобрих людей. Я вам принесу зілля... — вже тихіше промовила сільська лікарка, — од цих ліків і слабість мине.

— Спасибі вам, Топилчихо! Я буду лічитись дома, як тільки прибуду до Києва, — сказав Дашкович, аби одчепитись од настирливої сільської знахурки.

Дашкович зайшов по дорозі подивитись на церковно-приходську школу, що колись його батько ще ззамолоду завів у селі. В тій школі він вчився в дяка з кількома хлопцями. Він ледве впізнав ту хату, бо тепер дяк зробив з неї повітку й заганяв туди свої гуси та качки. Ніби зумисне орендарева коза виглядала з дверей, виставивши свою рогату голову.

Дашкович посидів у батька ще з тиждень і почав нудитись за книжками. Він обшукав всі кутки й не знайшов нічого, окрім молитовників, житій святих та метрик.

Не маючи чого читать, він все ходив по селі, по садках, по левадах, прислухався до пісень, записував усе те й навіть їздив по ярмарках слухать сліпців та лірників.

Раз у суботу надвечір Дашкович почув, що в дворі співають дружки весільної пісні. Він заглянув у вікно й побачив, що то Настя Топилківна йшла з дружками. Кругом неї вилося з двадцять дружок. Всі дружки були гарно повбирані, в білих сорочках, в горсетах, в стрічках та квітках, але найкраща між усіма дівчатами була Настя. Вона ввійшла в горниці, неначе зозуля вплинула! Вся так і цвіла квітками, так і дихала щастям! Її молоде рум'яне лице з чорними бровами, з карими очима змагалось красою з квітками та стрічками. Вся голова була затикана квітками; а голови на плечі падали жмутами стрічки; в руках вона держала білий вишиваний рушник. Коло правого вуха були пришиті з заполочі два віночки. Весела й щаслива, вона сміливо тричі поклонилась низенько Дашковичеві, просила на весілля й тричі поцілувалась з ним. А потім, сміливо повернувшись в світлиці до великого дзеркала, почала ніби поправлять на голові квітки, розкидати по плечах стрічки, неважаючи на Дашковича. Те велике дзеркало так і притягло до себе других дівчат. Вони кинулись до молодої буцімто поправлять на її стрічки, а самі все зиркали ніби ненароком у дзеркало та все пишались. Дашкович не міг одірвать очей од тієї картини, котра одбивалась у дзеркалі, де була ніби намальована купа гарних дівочих заквітчаних голів, а між ними, як та зоря, гарна Настина голова.

Рипнули двері з другої кімнати, і всі дівчата метнулись до порога од дзеркала. Ввійшов старий священик. Молода поклонилась йому низенько тричі, поцілувала в руку, а старша дружка поклала на стіл шишку, і потім молода з дружками пішла до церкви.

Зараз-таки прийшов і молодий. Дашкович впізнав того гарного парубка, що стояв з Настею під вербами.

— Як тебе звуть? — зумисне спитав Дашкович.

— Лук'ян Павличок, — сміливо сказав молодий. Другого дня Настя повінчалась з Павличком. Зараз-таки після того Дашкович почув, що Дубовія покинула жінка. Передніше пішла чутка, ніби хтось бачив, що в лісі на дереві повісилась якась молодиця. Дубовій обходив усі ліси навкруги села і не знайшов нічого. Дубовійові діти плакали за матір'ю щодня, як за мертвою. Незабаром приїхали до Сегединець чумаки й розказали, що бачили Дубовіюху аж під Одесом, говорили з нею й розпрощались. Дубовіюха переказала своєму чоловікові, щоб ждав її в гості, як виросте в його у світлиці трава на помості. Вона кляла чоловіка, що зав'язав їй світ, знівечив її, так що в неї кістки не було цілої. Тільки за дітьми, казали чумаки, так плакала, що аж об землю побивалась.

Час минав та минав, і Дашкович збирався вже до Києва. Старий батько наклав йому харчі повний віз, надавав кавунів та динь на гостинець жінці й дітям. Прощаючись, батько промовив:

— Коли ти, сину, швидко не приїдеш до мене, то, мабуть, ти мене бачиш в останній раз. Час мені до Бога.

Батько промовив ті слова так спокійно, неначе мова мовилась про когось

іншого, а не про його.

Виїхав Дашкович за село, глянув на поле. По обидва боки дороги стояло так багато полукіпків, що як глянуть, то й полів було не видно! Поля жовтіли, як золото, до самого лісу то копами, то стернею, то незжатиим хлібом. Женці стояли рядками суспіль до самого лісу.

— Чиє жнете? — спитав Дашкович у женців.

— Панське! — одказали йому люди, і Дашкович трохи не вдарився об землю, як Дубовііха за своїми дітьми. Невесело було йому, як виїхав він за село. Їдучи степами, він усе думав про свої Сегединці, про пишний край, родючі поля, про народ добрий, поетичний, гордий, багатий своїм самостійним національним життям, своєю поезією і оригінальними музичними глибокими мелодіями. Й ті думи не виходили з голови, не випадали десь у траву, а зливалися з гармонією степових голосів, з синім небом, теплим вітром, з пахощами степових квіток, бо ті думи самі були поезією й почуванням.

Дашкович приїхав додому й застав усіх своїх живих і здорових. Жінка навіть не впізнала його, так він поздоровшав, загорів, повеселішав. Він навіть перестав на якийсь час засиджуватися в кабінеті, бо його обвіяла свіжість степів та лісів, розважила сільська пісня, сільське життя й краса природи.

— Чого ж доброго навіз з своїх Сегединець, з своєї Черкащини? — питав у його Воздвиженський.

— Дуже багато дечого доброго я навіз! Я оглядав народ оком вченого, переслухав його пісні, бачив його звичаї. Поетичне й естетичне його життя дуже багате! Його мова, поезія незабаром може розвиться в самостійну літературу, книжну поезію. Я навіть назаписував багато пісень і дечого іншого.

— Ото б варто було послухать, як київські та черкаські філософи заспівають лірницьких пісень! І треба було за тим їхать на село, шквариться на сонці, швендять по мужицьких хатах. Чудна ти людина!

— Я навіть думаю-таки справді до ладу вивчить життя свого народу, і його мову, і його пісні і навіть думаю дещо написати про свій народ.

— І хочеться тобі марно час гаять, здоров'я запагублювать! Сидів би нишком та хліб жував! А пересвідчення ж ти стулив вже там на селі? Чи помагала ж тобі там яка баба Сопунка або дід Сторчогляд? — сміявся Воздвиженський.

— З посміху люде бувають, — сказав Дашкович і замкнув замком зібрані пісні, знаючи поганий звичай в Воздвиженського — шпурлять в огонь, що не припадало йому до вподоби.

— Найкраще, що ти привіз з села, то кавуни та дині. Я б не проміняв їх ні на яку філософію баби Сопунки й діда Сторчогляда, — промовив Воздвиженський.